

„má býti“ a událost

Jestliže vezmeme na vědomí, že základem všeho jsou události a že každá událost představuje určité dění, které probíhá mezi jejím začátkem a jejím skončením, pak musíme připustit, že v každém (nebodovém) okamžiku tohoto událostního dění se událost jako celek nějak vztahuje nejen k tomu, co z ní už proběhlo a tudíž náleží k její „bylosti“, nýbrž také k tomu, co se teprve připravuje, k čemu má teprve dojít a co tedy je její „budostí“. A v tomto vztahu dějící se události k její vlastní budosti má místo a funkci to, co teprve bude resp. k čemu má dojít, jakési „má být“, tj. to, k čemu – za jinak běžných, normálních okolností – snad dojde, co nastane. Pochopitelně mohou nastat jednak vnější okolnosti, které do průběhu událostního dění nějak zaintervenují, tj. které další průběh ovlivní; ale může k takovým změnám dojít také z nějakých „vnitřních“ popudů a intervencí, tedy bez vnějších vlivů (byť možná jen za určitých okolností, které však samy takové změny nemohou prostě „vyvolat“, způsobit, zapříčinit).

(Písek, 090423-1.)